

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 560

משכיל לדוד

פרשת אמור

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

שם ה'. וכל שכן לקלל?
ולפני שנעמוד על עניינו של דבר, צא ולמד את גרענות ופחיתות הכעס, דכיון שלא
כיבדוהו - נפגע בכבודו ואז הגיע לכלל כעס. ואמרו חז"ל (נדרים כב:): "כל הכועס אפילו
שכינה אינה חשובה כנגדו". ואף זה לא החשיב את השכינה ונקב שם ה'. ואדם שכוּעס
מסוגל לומר מילים או לעשות מעשים שאף פעם לא היה מעיז לעשותם, כי מתוך
כעסו אינו רואה דבר לנגד עיניו. ואם יתבונן האדם יראה שלפעמים הוא כועס על
מאומה ועל דברים של הבל. וזכורני פעם אחת מימי נעורי שהגיע אורח אחד לבית
הכנסת והתיישב במקום ששיך לפלוני, וכשהגיע חבריו ראה שישבים במקומו שתק
עד לזמן הוצאת ספר תורה ואז תפס בחזרה את מקומו. כשחזר הלה למקומו וראה
שיושבים שם, העיר לאותו פלוני שהוא התישב שם קודם לכן, והלה צעק לנגדו שזה
מקומו כל השנה אלא שהשבת אחר. ומהכא להתם התלקחה המריבה, עד כדי כך
שהאחד דחף את חברו וספר התורה בידו ואז נפל ספר התורה לארץ לדאבון כולם,
ה' ירחם. ודבר נורא זה אירע עבור עניין כה שולי של מקום ישיבה, ומן הראוי היה
שהאורח בוודאי יעבור למקום אחר דאין זה מקומו. ואף השני היה ביכולתו לעבור על
פשע ולהתפלל תפילה אחת במקום אחר, אך הכעס מקלקל את השורה ומוציא אדם
מדעתו. וכן הכעס הוא אַמַת המידה לבחון האם כדאי להתחבר לאדם וכדאמרו חז"ל

(עירובין סה:): שאדם ניכר בכעסו.
ואכן כיצד הגיע אותו מגדף למצב כזה פחות, ומה גרם לו זאת? ולפי הנוכח לעיל,
יש לומר דכיוון שזלזל במועדות ולא התכונן להם כראוי, ממילא לא נסכו הם עליו
את קדושתם ולא השפיעו כראוי את אור זיו יקרתם, וכך לא התעלה להתחזק בהם
ולנצלם ללימוד תורה. והכלל בידינו הוא דאם האדם אינו מתעלה, אזי בהכרח שהוא
יורד ומדרדר. וזה שכתוב בפרשה (כא. ו) "קדושים יהיו לא-להיהם - ולא יחללו שם
א-להיהם". דאם אינו טורח להשיג מעלת הקדושה בכלל, ובחגים בפרט - סופו להגיע
לחלל שם ה' וחסו ושלומו לגדף. ואין לך חילול ה' גדול מזה.
ואם מתבטל במועדות מהתורה, אות וסימן הוא שלא התבטל כלפי התורה, והגאווה
שבתוכו לא נותנת לו ללמוד ולכן הוא מבטל תורה. ומה תקנתו - לשמוע לציווי ה'
וללמוד תורה. ועל ידי שייכנע לדברי התורה וכן למי שציווה עליה, דהיינו הקב"ה - כך
יימנע מביטולה. ואף כאן אותו מגדף לא ניצל המועדות לקוראם מקראי קודש על עצמו,
ולכן ירד ממדרגתו והדרדר לדיוטא התחתונה עד כדי כך
שכאשר יצא מבית דין חייב - כבר הגיע לכפירה ה' ירחם.

המועדים משפיעים קדושה על האדם

"אלה מועדי ה' מקראי קדש" (ויקרא כג. ד)
בפרשה מבוארים עניין קדושת השבת ועניין קדושת המועדים. וכידוע הפרש יש
בין שבת למועדים, הדשבת קביעא וקיימא מששת ימי בראשית שלאחר כל שישה
ימי חול באה השבת, מה שאין כן המועדים כיוון שעם ישראל - דהיינו בית הדין
קובע ומקדש אותם. וכדאיתא (בראש השנה כד): "אשר תקראו אתם במועדם" -
אַתֶּם תקראו אותם, ולכן בשבת חותמים בברכה מקדש השבת, שהקדוש ברוך
הוא מקדשה לבדו. אך בימים טובים חותמים מקדש ישראל והזמנים, דהיינו מקדש
ישראל שהם קידשו וקבעו את הזמנים.
וראיתי בספר "שפת אמת" על התורה, להאדמו"ר מגור זצוק"ל, דחילוק שבת ויום
טוב לא רק לגבי קביעות הזמן הוא, אלא עניין עמוק יש בדבר, שקדושת השבת הינה
למעלה מהשגת האדם. ולכן אמרו מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה (ביצה טז).
שניתנה השבת לבני ישראל במתנה, ללא עבודה והתאמצות, ולכן צריכים להוריד
נשמה יתירה לאדם שיוכל לקבל בו הארת שבת. אבל המועדות נקראים מקראי
קודש, שצריך האדם לקרוא אל הקדושה ולהמשיכה עליו ותלוי הדבר בקדושת
ישראל, אלו תורף דבריו.

למדים אנו מכאן, שקדושת יום טוב תלויה באדם, דהוא צריך להכין עצמו לקבל
הארת וקדושת החג, ואם הכין - יקבל רוב שפע וקדושה. אולם אם לא הכין את
לבבו, לא יעשה בו החג שום רושם והתפעלות כלל. וכך גם לגבי חג השבועות. כל
מהותו תלויה בהכנה של מ"ט הימים שקודמים לו ולכן הוא לא מופיע בתורה בשם
"חג מתן תורה" אלא בשם "חג השבועות", שמהות החג שהיא קבלת התורה תלויה
רק בהכנה שלפניו.

וקשר אמיץ יש בין פרשת המועדות, לבין המקלל המובא בסוף הפרשה. דאיתא
ב"תורת כהנים"; למה קילל? דבא ליטע אהלו בתוך מחנה דן. אמרו לו מה טיבך לכאן?
אמר להם מובני דן אני. אמרו לו "לבית אבותם" כתיב (ואביו היה מצרי). נכנס לבית
דינו של משה ויצא מחויב, עמד וגידף. והדבר הזה מעורר תמיהה רבתי - דהלא הוא
לא סתם קילל, אלא פירש ונקב את שם ה', ואז אמר מה שאמר. ואיך יתכן שאדם
שראה ניסים במצרים ונקרע לו הים ושמע בעצמו ובאוזניו מפי הגבורה "אנכי ה'
- שם ה' המפורש, "אלוקיך" וכו' בוודאי שלא השתתף בחטא עגל דאם לא כן היה
עליו למות עם החוטאים, וכאן פתאום הדרדר למצב כזה, ואיך לא הזדעזע מלהזכיר

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת ויקרא ו' אדר ב' תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:47	19:03	19:03
20:02	20:05	20:03
20:40	20:49	20:49

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ג - רבי ישעיה שטיינר, מקרסטיר
- ד - רבי יעקב ששפורטס, מו"ס "ציצת נובל צבי"
- ה - רבי נח שמוענוביץ, ראש ישיבת כנסת חזקיהו
- ו - רבי לוי ב"ר גרשום, הרלב"ג
- ז - רבי שלמה אפרים, מו"ס "כלי יקר"
- ח - רבי ירחמיאל, היהודי הקדוש מפשיסחא
- ט - רבי אביגדור קרא, אב"ד פראג

מעשה שהיה

"עשר שנים ל'חד גדיא"

"שבעת ימים יהיה עם אביו" (ויקרא כב. כז)

בספר "קול בדממה נשמע" (מסכת חיים הירואית של משפחה שומרת מצוות ברוסיה הקומוניסטית), מספרת

המחברת הגב' בארג, על סבתא יהודיה

שלא הסכימה לגעת בנכד, עד שיכנס בביתו של אברהם

אבינו עליו השלום.

היה זה בתקופה שבה קיום המצוה היהודית ברית מילה לתינוק בן שמונה ימים – נחשב הדבר לפי החוק הקומוניסטי, שכבר עבר ובטל מן העולם-ל"כפיה דתית". וההסבר לכך הוא: מכיון שהתינוק "חסר הישע" אינו יודע להתנגד, ומבצעים בגופו ניתוח מבלי לקבל את הסכמתו, הרי זה עצמו מהוה אקט חמור של כפיה. ולעומת זאת אם אדם מבוגר, בר דעת, שיש לו דעה עצמית ואינו מקיים את המצוה מתוך כפיה והוא מל את עצמו, הרי זה ענינו הפרטי ואין בכך משום עבירה על החוק. לכן – כך קבע המחוקק הקומוניסטי יש להמתין עד שהבן יגיע לגיל שמונה עשרה, שאז הוא נחשב כאדם עצמאי, ואז הוא רשאי להחליט אם רצונו בכך.

זכור המקרה – כותבת המחברת – באישה מבוגרת שנותרה בה לחלוחית של אמונה ושמירה על מצוות התורה הקדושה, שנולד בן לבנה שלא היה כ"כ מקפיד על קיום מצוות התורה. ואז אמרה האישה לבנה: "להי יודע לך, שאם אתה לא תמול את הבן שנולד לך, אני לא אכיר בו כנכד שלי, ולא רק זה, אלא שאפילו לא אגע בו – כי לא יעלה על הדעת שאני הסבתא היהודיה אחזיק בזרועותי נכד שהוא לא מהול".

הבן הנבון – מתוך יחס של כבוד לאמא הזקנה, אמר לה: "אמא! את רשאית לעשות מה שאת רוצה, אבל תדעי שזה על אחרייתך האישית, ולא על אחריותי".

ובאמת הסבתא המתונה לשעת כושר, וזו לא אחרה לבוא. לאחר זמן מה, כאשר נסעו בני הזוג לחופשה שנתית, הם השאירו – כנהוג – את הילד בידי האמא הזקנה. הסבתא בחכמתה ידעה מה עליה לעשות, בכדי לזכות ולהחזיק בידה נכד יהודי מהול כדת וכדין, נזדרזה, הזמינה מוהל וערכה את הברית-מילה. היא לקחה לעצמה את כל הכיבודים: קואטר, כסא של אליהו, סנדקאות וכו'.

כשחזר הבן מהחופשה השנתית ומצא את הבן הרך כשהוא מהול, לבו התמלא פחד וחלחלה, מי יודע שמה יתגלה הדבר בעת הטיפול השגרתי

ב"טיפת חלב", והאחות המטפלת בודאי תספר על כך למטפלה שילד קטן זה בוצעה כפייה דתית, ומי יודע כיצד יענישו אותו ולהיכן ישלחו אותו על כך. מה עשה הבן? הלך לתחנת המשטרה הקומוניסטית והקדים רפואה למכה – הקים "ויצעקו" מבויס נגד אמו, שעשתה מעשה כזה בניגוד לרצונם. הזקנה נאסרה, והוגש נגדה כתב אישום על ביצוע מעשה של כפיה דתית נגד תינוק חסר ישע.

למרבה האירוניה, השופט שבפניו הועמדה הזקנה לדין, היה אף הוא יהודי מבטן ומלידה.

"איך העזת לעשות לילד מום נוראי כזה?" פנה אליה השופט בפנים מביעות זעם.

הסבתא הזקנה לא איבדה את עשתונותיה, והיא ענתה לשופט בנימה לגלגנית: "הלא גם אתה יהודי, ובודאי גם לך יש מום נוראי שכזה"...

"נכון, השיב לה השופט, אבל דבר זה היה עוד לפני המהפכה. היום, במשטר הקומוניסטי, זו עברה גדולה לעשות דבר כזה לתינוק".

הזקנה האמיצה המשיכה להטיח נגד השופט ואמרה לו: "תראה, למרות שאתה מהול כיהודי, זה בכלל לא הזיק לך ולא מפריע לך להיות גוי ככל הגויים, ולהתנהג ממש כמו גוי לכל דבר וענין. לפיכך אני אומרת לך, שגם לילד הזה לא יזיק הדבר מאומה לכשיגדל, והוא יוכל גם אחרי שנימול להיות גוי מושלם כמורך, וקומוניסט כשר למהדרין מן המהדרין".

כאן פקעה סבלנותו של השופט. הוא פנה אליה כעס ואמר לה: "מה את עושה את עצמך מטומטמת? אנחנו נשלח אותך לעשר שנים ל'חד גדיא' (לכלא בערבות סיביר הקפואות), ואז תוכחי שמה אם זה הזיק לך או לא".

הרימה הזקנה את עיניה כלפי שמים ואמרה: "אני מודה לך, הקדוש ברוך הוא, על החסד שאתה עושה לי. הנה אני חשבתי שנשאר לי לחיות עוד שנה שנתיים בעולם הזה, והנה בא השופט הזה והוא מבטיח לי עוד עשר שנים בערבות סיביר, ישתבח שמו. וגם לך השופט מגיעה תודה גדולה, שהענקת לי אריכות ימים"... כל הנוכחים באולם בית המשפט פרצו בצחוק מתגלגל. גם השופט הקשוח לא יכול היה להתאפק מלצחוק. לסבתא הזקנה היה עורך דין ממולח, והוא ניצל את ההזדמנות ברגעי הצחוק שפרצו בקהל ופנה לשופט ואמר לו: "הלא אדוני השופט, אתה רואה בדיוק עם מי יש לך כאן עסק: עם אישה זקנה שדעתה מטושטשת מרוב זקנה ומרוב תלאות הימים. האם ראית מימך אדם שיכריז שהוא מאושר כשפוסקים לו עשר שנות מאסר. אין לך הוכחה גדולה מזו שהיא אינה שפויה ואינה כשירה לעמוד לדין. הטיעון הצליח, והיא קיבלה את 'עונשה' הראוי לה: שנתיים מאסר על תנאי..."

חוד הפרשה

1. לשון זכר ואינו נוהג בנקבה!
2. מה דרשו חז"ל מהמילים "מקראי קודש"?

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

עצה המועלת

יש אנשים שסיבת הרגל עוונם הוא "אומר מותר", שהיצר מטעה אותם שדבר זה איננו בכלל לשון הרע, או שעל איש כזה לא צייתה התורה איסור לשון הרע, ואדרבה מצוה לגנותו מחמת טעם פלוני ופלוני. ובאמת כמעט רוב האנשים נכשלים בלשון הרע בגלל חסרון ידיעה. והנה, לחסרון זה אין שום עצה, רק שילמוד תחלה כל פרטי איסור לשון הרע, עד שידע הענין על בוריו. ובאמת עצה זו כמעט היא המועלת יותר מן הכל, ולאו דוקא בענין לשון הרע, אלא בכל מצוה שנכשל בה כמה פעמים, עד שהיצר הרע מושל עליו בענין ההוא, עצתו, שילמד היטב דיני המצוה ההיא, שעל ידי זה התבטל ממשלת היצר מעליו (שער התבונה)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

**"אמור אל הכהנים בני
אהרן ואמרת אליהם
לנפש לא יטמא בעמיו"**

מה טעם כפלה תורה וכתבה

"אמור ואמרת"? ונראה לבאר על

פי דרך הרמז, "אמור" אותיות "רומא".

מפני שעתידיה רומי הרשעה שתתפשט על כל העולם והיא

מציירה להם לישראל. רומי היא אדום, כמו שאמרו באגדה (איכ"ר ד, כא) "שישי

ושמחי בת אדום" (איכה ד, כא) זו קיסרין ורומי. לימדך תורה שאין ישראל יוצאין

מן הגלות הזה שהוא גלות אדום עד שהן פרושין מן הטומאה.

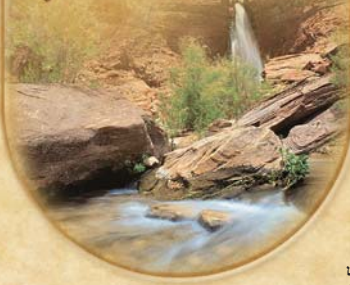
כענין שאמרו באגדה (מדרש תהלים א, כ): לעתיד לבא באין כל שרי אומות

אין ישראל נגאלין אלא בזכות הקדושה

העולם ומקטרגין על ישראל לפני הקב"ה, ואומרים לפניו: רבנו של עולם! מה
נשתנו ישראל משאר אומות? אלו עובדי עבודה זרה ואלו עובדי עבודה זרה, אלו
שופכי דמים ואלו שופכי דמים, אלו מגלי עריות ואלו מגלי עריות, הללו יורדין
לגיהנם והללו אין יורדין!

אמר להם הקב"ה: אם כן תרד כל אומה ואומה ואלהיה עמה לגיהנם ותבדוק
את עצמה, וגם ישראל ילכו ויבדקו את עצמם. משיבים ישראל ואומרים לפני
הקב"ה: אתה הוא סיכוינו ואתה הוא סברנו אין לנו מובטח אלא אתה, אם רצונך
עבור אתה בראשינו. ואומר להם הקב"ה: אל תיראו שכולכם "לובשי שני" - זה
ברית מילה, שנאמר (משלי לא, כא) "לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש
שנים", ע"כ. מכאן שאין ישראל נגאלין מן הגלות הזה אלא בזכות שהן פרושין
מן הטומאה ודבוקין בקדושה.

מן המעיין

אנו מקילין בעיני הנפש,
שאם נפשו קשורה בתאוות
העריות והוא מסתכן בדבר,
אין מתירין לו, ואפילו
שימות בכך. הנה מבואר,
שעיני הגוף עם עיני הנפש
הוא התענית המקובל והצום
הנבחר, והוא חשוב קרבן - וגדול
שכרו מן הקרבן - שהקרבן בממונו
והתענית בגופו, שהרי חלבו ודמו מתמעטין.

אור הזוהר

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כג. לב)

הקדושה שבסוף 'קדושה דסדרא', היא בלשון תרגום, ואפילו יחיד יכול לומר
אותה - מפני שהיא בלשון תרגום. אבל קדושה שהיא בלשון קודש, אינה נאמרת
אלא בעשרה - לפי שלשון הקודש השכינה מתחברת עמה.
ואם תאמר; הרי קדושת הקדיש שהוא בלשון תרגום, מדוע אינה נאמרת ביחיד?
בא וראה; קדושה זו,
אינה כשאר קדושות שהן משולשות, אבל קדושה זו עולה בכל הצדדים - למעלה
ולמטה ובכל צדדי האמונה,
ומשברת מנועלים וחומות של ברזל וקליפות רעות, שיתעלה כבוד הקדוש
ברוך הוא על הכל.
ואנו צריכים לאומרו בלשון סטרא אחרא ולענות בקול חזק 'אמן יהא שמה רבא
מברך', כדי שישבר כח הסטרא אחרא ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על
הכל. ואז מתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו וזוכר את בניו וזוכר את שמו.
ולפיכך אינה נאמרת אלא בעשרה.

(תרומה קכט:)

"כי אם לשארו הקרב אליו לאמו ולאביו". (כא. ב)

מפני מה - שואלים המפרשים - נאמר בכהן הדיוט "לאמו" תחילה, ואילו בכהן
גדול "לאביו" תחילה: 'לאביו ולאמו לא יטמא'?
תירוץ פשוטני לכך מובא בספר "אור תורה":
"לאמו ולאביו" - משמע, שמתה האם כשעדיים האב היה בחיים, וכנגד זה
"לאביו ולאמו" - משמעו הפוך, שתחילה מת האב ולאחר מכן מתה האם.
ובשניהם יש בדברי הכתוב חידוש: לכהן הדיוט מותר ליטמא לאמו, גם כשאביו
עודנו חי, והוא יכול להתעסק במת בעצמו.
וכנגד זה לכהן גדול אסור ליטמא לאמו אפילו כשהאב אינו עוד בחיים ואינו יכול
להתעסק בקבורתה.

"וכי תזבחו זבוח תודה לה' לרצונכם תזבחו ביום ההוא יאכל" (כב.

כט) פסוק זה, כותב בספר "תולדות אברהם", בא לרמוז על מצוות התפילה
שיזהר האדם להתפלל כל תפילה בזמנה, לפי שהתפילה במקום הקרבן היא.
וכשם שהקרבן בא ברצון, כך התפילה תהיה בלב שלם.
וכשם שהקרבן אם "עבר זמנו בטל קרבנו" - כך גם לגבי התפילה. "ולא תותירו
ממנו עד בוקר" - שלא לסמוך על תפילה נוספת סמוכה אם שכח תפילה אחת,
ושיהיה מעוטף בציצית ותפילין בשעת תפילת שחרית, ורמוז זה בפסוק:
"ושמרתם מצוותי" - מצות"י ר"ת: "מעוטפים ציצית ותפילין יחדיו".

"יענייתם את נפשותיכם". (כג. כז)

לשון "יענינו" שבמקרא, כותב רבינו בחיי זצ"ל בספרו "כד הקמח", כולל הוא את
עיני הגוף והנפש גם יחד: עיני הגוף ברעבון, ועיני הנפש ממוחשבות רעות, כי
הם קשים על נפש השכלית יותר מן העבירה עצמה. ואם יענה האדם את גופו
בצום ובתענית ולא יענה את נפשו מן ההרהורים הרעים - הוא חוטא ואין לו
זכות מאותו התענית.
תדע לכן שכן הוא; שהרי אנו מקילין בעיני הגוף בחולה שיש בו סכנה, ואין

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

שלא יצטער

בשם ה', ועוד בטרם הוכרע עונשו מפי הגבורה, נאמר: "ויניחהו במשמר לפרוש להם". רש"י במקום מעיר: ויניחהו לבדו ולא הניחו מקושש עמו. ששניהם היו בפרק אחד ויודעים היו שמקושש במיתה וכו'. אבל במקלל הוא אומר "לפרוש להם" שלא היו יודעים אם חייב מיתה אם לאו. ועל כך מאיר בעל השפתי חכמים ומטעים את סיבת הדבר: דאילו היה מניחים אותם יחד, היה המקלל סובר שהוא חייב מיתה כמו המקושש, ולכן לא הניחו אותם יחד - שמא אין המקלל חייב מיתה ויצטער לשוא.

מחשבה זו הטרידה אותו

סיפר אחד מתלמידי הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל: "בהיותי נער קטן נמנה הייתי על תלמידי תלמוד תורה "עץ חיים" שבמרכז ירושלים. באחד הלילות, הופתעו הורי בראותם את רבי אריה ניצב בפתח ביתינו. מה אירע? התברר שבצהרי אותו יום, ניגשתי לחדרו של רבי אריה, ששימש כ"משגיח רוחני" ב"תלמוד תורה" בו למדתי, כדי לשאול אותו דבר מה. רבי אריה ביקש ממני בעדינות שאמתין לו קמעא, מפני שבאותה שעה הוא היה עסוק בענין אחר כל שהוא.

"משהמתנתי שעה ארוכה ונוכחתי לדעת כי רבי אריה עסוק - סיפר התלמיד להוריו - הלכתי לביתי. בלילה, הופתענו, כאמור, לראות את רבי אריה סר לביתנו כדי לשמוע מה היה לי לומר לו. מתברר, כי נזכר ועלה החשש בליבו, שמא ציערני בהמתני לשוא,

ואני אך ילד קטן, ומחשבה זו הטרידה אותו".

"הורי תמהו ואמרו לו בפליאה תמימה וטהורה: "רבי אריה, וכי בשל כך היית צריך להטריח את עצמך ולכתת רגליך בלילה להגיע אל בננו, והרי יכול היית לשאול אותו למחרת היום מה היה חפצו?"

וזה מה שהשיב להם הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל: "רציתי להפיס דעתו של בנכם, ולא חפצתי שיצטער בשל כך אפילו לא לילה אחד".

בספר "קול מהיכל", מובא דיוק נפלא בשמו של ראש ישיבת "באר יעקב", הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל, מההלכה שאין אומרים "שהשמחה

במעוננו" בברכת הזימון של סעודת

ברית מילה, כפי שאומרים בברכת המזון של שבעת

ימי החופה. ומה הסיבה לכך? הטעם מובא בהלכה שזה מפני טרדת "צערא דינוקא", צערו של התינוק שהוא חלוש וכואב את כאביו מחמת ברית המילה.

ואף שבאמת ישנה שמחה גדולה בעליונים בשעת קיום מצות מילה, שהרי דברים נוראים ונשגבים נאמרו על המילה כמו: "גדולה מילה שאלמלא היא לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו". וכן: "גדולה מילה שנכתרה עליה י"ג בריתות". ומובא במדרש שמצות מילה הוא מובח כפרה והמקום שמל אברהם אבינו ע"ה את עצמו נקבע להיות מזבח כפרה לדורות. ומשום שאברהם אבינו ע"ה מל את עצמו ביום הכפורים - לכן זכינו לדורות עולמים לכפרת יום הכפורים. וכן מובא במדרש שהגאולה העתידה של עם ישראל אף היא תהיה בגין מצות מילה.

נמצא לאור כל זאת, שיום הברית ראוי להיות יום שמחה גדולה עד מאוד! ואף על פי כן, ולמרות כל זאת, לא ניתן לומר בזימון של סעודת הברית "שהשמחה במעוננו" - למה? מפני שסוף סוף לתינוק הפעוט בן שמונת הימים יש צער קטן, ויש לו גם טרדה מפני הצער שלו, ודי בצער זה בלבד כדי להימנע מלומר בברכת הזימון "שהשמחה במעוננו".

רעיון זה מקבל ביטוי מופלא בפרשתנו כאשר אנו קוראים על המקלל שנקב

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לא שאלתי מדוע

"אותה אשה לא שאלה על מה ולמה, שכן אם הצדיק אומר בוודאי יש דברים בגו, וללא אומר ודברים היא חזרה לביתה". "לאחר כרבע שעה, דפקה בדלת אחת השכנות, ואמרה לה: תמהרי ללכת לבית בתך, היא צלצלה אלי וביקשה להודיע לך שבעלה קיבל אירוע מוחי, מצבו אנוש והוא נוטה למות".

"או אז הבינה האשה מדוע אמר לה כ"ק רבי חיים זיע"א לשוב מהר לביתה, כדי שתוכל לקבל את הידיעה הזאת. היא כמובן רצה מהר לבית בתה, ושם בתה אומרת לה בקול רפה: "אמא! בעלי גוסס". לאחר מספר דקות השיב הבעל את נשמתו הטהורה ליוצרה". "כאשר כ"ק רבי חיים זיע"א בא לנחם אותם ב"שבעה", שאלה אותו האם: רבי! מדוע לא אמרת לי שחתני הולך למות, ורק אמרת לי לחזור הביתה מבלי לפרט על מה ולמה?"

"השיב לה הצדיק: האם רצית שאני אצער אותך לפני הזמן. די בצער של עכשיו!" מכאן יכולים אנו ללמוד מגדולתו וקדושתו של הצדיק. כ"ק רבי חיים זיע"א ראה ברוח קדשו את כל מה שיתרחש והכל היה פתוח לפניו, ולא רצה לצער את בני ישראל. הוא הרגיש בצערן של ישראל, ועשה ככל יכולתו כדי להפחית מצערן של ישראל.

סח מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א: "בחנוכת הבית של אחד מתלמידי באשדוד, סיפרה אחת המשתתפות, סיפור מדהים שאירע לאמא שלה שהתגוררה בקזבלנקה". כידוע, כ"ק רבי חיים הקטן זיע"א היה גר בתחילה באסוויא, ובשנותיו האחרונות עבר להתגורר בקזבלנקה, ושם גם הוא נטמן. בקזבלנקה בה התגוררו למעלה ממאתיים וחמישים אלף יהודים, התפרסם רבי חיים כאשר כולם הכירו בקדושתו הגדולה. כך למשל כאשר הוא היה עובר ברחוב היו כולם נדחקים כדי לזכות לנשק את ידיו ולבקש את ברכתו. שכן הוא היה דמות אמת, וכולו תורת אמת, ומשום כן השי"ת האציל עליו מקדושתו וברכותיו היו עושות פרי, ולכן כולם חפצו לזכות בברכתו.

"אותה אשה היתה יוצאת כל יום אל השוק לקניות, ובדרכה היתה עוברת ליד ביתו של רבי חיים זיע"א כדי לבקש את ברכתו. באחת הפעמים, שאל אותה הצדיק: לאן פניך מועדות? והיא משיבה: לשוק, לערוך קניות בככל יום. אמר לה הצדיק: אל תלכי לשוק. שובי וחזרי הביתה ותשארי שם. את הקניות תוכלי לערוך בצהריים, או מחר".